

א) ונעיל פה. ה.א.
ב) נש"ל המתיא. א. לקמן
ג) המקבל דף קט. פ"י
מוהל מתיקות. רש"י.

הגהות הב"ח

א) תוס' ד"ה זיל וכו'
א"י חיים שנים ישלם
הכל: ב) ד"ה שאלה וכו'
דסקק נמור הוא דלכא
למטעי כיון שהכל כיום
אחד וחשיב דכרל דממונא.
ו"כ פ"י דבנל טעומיהם
י"ת ספק לביד כח"ש
המוס' לעיל דף ב ע"כ וכן
לקמן דף ק תוספות ד"ה
ולחו: א) ד"ה ביום וכו'
לאוקמי בהבי: ד) בא"ד
להשביע לשוכר ע"י:
ה) בא"ד לדומה קאת
שהא אמת כיון טענת
אריסין:

גליון הש"ס

גמ' איכפיה. גישין דף כט
ע"כ דף עו ע"כ ע"כ דף
כ ע"כ:

הגהות הגר"א

א) גמ' נבדל כ"י. ג"כ
דכמה מחמת מלאכה
הוא. תור וכן לקמן
בסיפא:

השואל את הפרה פרק שמיני בבא מציעא

צו.

עין משפט
נר מצוה

כב א מ"י פ"ח מהל'
שאלה ופקדון הל' ג
סמג עשין כב טו"ע ח"מ
ס"י שנת סע"י ב:
כב ב טו"ע ח"מ ס"י שמ
סע"י ג כה"ג:
כד ג מ"י פ"ג מהל'
שאלה ופקדון הלכה
א סמג עשין כב טו"ע
ח"מ ס"י שמו סע"ף א:
כה ד מ"י שם הלכה ג
טו"ע שם סע"י יב:
כו ה ו מ"י שם הל' ד
טו"ע שם סע"י יג:
כז ז מ"י שם הל' ז
טו"ע שם סע"ף ד:
כח ט מ"י שם פ"ג הל'
ג סמג עשין כג
טו"ע ח"מ ס"י שנת
סע"ף ד וט"ש:

מוסף רש"י

פשיעה בבעלים. אחד מן
השומרים פשע כשהיו
בעלים במלאכתו (דע"ר
צ"ה). למאן דאמר חייב.
שלא נאמרה פטור בעלים
אלא בשאל ושומר סכר,
שחייבין בלא פשיעה, אבל
שומר חנם שחייבו אינו אלא
בפשיעה אינו פטור משום
בעליו עמו הואיל ופשע
(דע"ר פ"א).

דינא הכי. שישלם לו כלי עשוי ומתוקן ומהתקן (צ"ק ד' י):
ניקזין משלומי נזק מלמד שהבעלים מטפלין בנבילה ששמן לו הנבילה
של בהמתו שמתה ע"י זה שהזיקה לו ועליה מוסק ומשלם דמיהן ה"י
ישומו לו שבדי הראשון ועליהן ישלם דמיו וזה ילק ויטרח ויקנה לו

HebrewBooks.org ©Moznaim, Publishers. No commercial use allowed.

דינא הכי ושתיק רב א והלכתא כרב כהנא
ורב אסי דמהדר ליה תבריה ומבליא ליה
דמי מנא ההוא גברא דשאלא דוולא מחבריה
איתבר אהא לקמיה דרב פפא אמר ליה אייתי
סהדי דלא שנית ביה ואיפטר ההוא גברא
דשאל שונרא מחבריה הבור עליה עכברי
וקטלוהו יתיב רב אשי וקמיבעיא ליה כי האי
גוונא מאי יכי מתה מחמת מלאכה דמי או
לא אמר ליה רב מרדכי לרב אשי הכי אמר
אבימי מהגרוניא משמיה דרבא א גברא דנשי
קטלוהו לא דינא ולא דיינא איכא דאמרי אכיל
עכברי טובא וחביל ומית יתיב רב אשי
וקא מעיין בה כהאי גוונא מאי אמר ליה רב
מרדכי לרב אשי הכי אמר אבימי מהגרוניא
גברא דנשי קטלוהו לא דינא ולא דיינא
אמר רבא האי מאן דבעי למוישאל מדי
מחבריה ולפטר נימא ליה אישקין מוא
דהוי שאילה בבעלים ואי פקח הוא נימא
ליה שאיל ברישא והדר אישקין אמר רבא
ימקרי דרדקי שתלא טבחא ואומנא ספר
מתא כולהון בעידן עבידתיהו כשאילה
בבעלים דמו אמרו ליה רבנן לרבא שאיל
לן מר אקפיד אמר להו לאפקועי ממונאי
אנא מצי אישתמוטי לכו ממסכתא למסכתא
אתון לא מציתו לאישתמוטי ולא היא איהו
שאיל להו ביומא דכלה אינהו שאילו ליה
בשאר יומי מרימר בר חנינא אוגר כודנייתא
כי חוזאי נפק לדלויי טעונה בהדייהו פשעו
בה ומית אתו לקמיה דרבא חייבינהו אמרו
ליה רבנן לרבא ופשיעה בבעלים היא
איכסוף לסוף איגלאי מילתא דלמיסר
טעונה הוא דנפק הניחא למאן דאמר
פשיעה בבעלים פטור משום הכי איכסוף
אלא למאן דאמר חייב אמאי איכסוף לא

פחת דמשאל כמו דניזק וכן פ"י ריב"ס אלא שהוסף ופ"י דפליגי
אפילו היכא דליכא פחת דלרב שנשבר כלי ברשות שאל פותחין לו
שישלם לו דמי נרגא מעליא ואין מלמדיו אותו לשלם השברים ומ"מ
אם רצה לשלם השברים בחשבון ישלם אבל לרב כהנא ולרב אסי
מלמדיו אותו לשלם השברים כיון
שהם ברשות משאל והא דלמאר
צירושלמי מניין שאין שמוין לא לגבז
ולא לגזול ואמר ר' אבהו בר ממל
חיים שנים ישלם ולא מתים עד כאן
בגגיבה בגזילה מניין א"ר בון והשיב
[א"ת] הגולה אשר גול לאו היינו שישלם
לו חיים ממש בהמה אחרת ולא
סובין אלא ה"ק חיים שנים ישלם
שאר עודם חיים והחלו חייזרם כמו
שהם אבל החלו מתים צריך ליתן
פחת א"ר (ב) חיים שישלם הכל משלם
בלא פחת כמו (צ"ק ד' סה). אחיה
לקרן כעין שגבז וכן משמע צירושל'
דקדושין דהתם קאמר מניין שאין
הבעלים מטפלים בנבילה א"ר אבהו
בר ממל חיים שנים ישלם ולא מתים
משמע דבפחת נבילה איירי ולפי זה
הא דפליג ר"א צ"ק דבבא קמא
(דף יא). דקאמר שמוין לגבז ולגזול
יש להוכיח דשינוי אינו קונה ולהכי
הוי פחת לבעלים ואת"ר דר' אלעזר
גופיה בנרובה (צ"ק דף סה). קאמר
תדע שקטת גגיבה הוי יאוש בעלים
כו' מה טעמה דלהנו מעשיו אף
מכירה דלהנו מעשיו והיכי אהנו
מעשיו דטעמה אף שינוי אינו קונה
אלמא משמע דלהנו מעשיו שקבלה
בשינוי מעשה וי"ל דלהנו מעשיו
לאו דלהנו לענין קנין אלא דלהנו
לענין לקלקל ולהפסיד ממונן בטעמת
הבהמה א"ר הא דלית ליה דשינוי
לא קני היינו בהמה מאליה או
נרגא דאיתבר מאליו אבל צדיקים
כגון טעמה קני בשינוי מעשה: ב"י הא"י
גוונא מאי. מימה מאי קמבעי ליה
הלא מתה ממש מחמת מלאכה וי"ל
דאיבעי ליה אם שניה בהמה שהולכה
למקום שהרבה עכברים מניין אבל
אין לו לשמור שלא יהרגוהו:

ומתה בדרבה בי גבב. ואם
תאמר מה צריך לומר
דמתה בי גבב ויש לומר משום דבזה
טעו אותם ששברו שמתה בפשיעה:
שא"ת חצי היום ושכרה חצי
היום. לא זו אף זו קמני
לא מיבעיא שאלה חצי היום ושכרה
חצי היום דכתיב וזה אומר איני יודע
זה אומר רבה היא אלא אפילו בשתי
פרות יתלוקו: ב"י שיהיה שאולה מתה והלא אומר איני יודע וקשה לר"י
דאמאי צריך לאוקומי א הכי דבלאו הכי הוי ליה מחויב שבועה על ידי גלגול דלמחר ליה
משכיר אישתבע על ידי גלגול דלמחר ליה משכיר אישתבע על ידי מיהת דלמחר ליה
ועיי'
גלגול צריך ליבעי דשכורה מתה ואינו יכול ליבעי דהא קאמר איני יודע ומתוך שאינו יכול ליבעי משלם דה"י מפרש בגמ' מתנימין
דקמני זה אומר שאולה זה אומר שכורה ישבע שכורה מתה ששכרה אומר שכורה מתה והלה אומר
איני יודע פטור ואמאי פטור לימא ליה אישתבע לי דלמחר מתה ועל ידי גלגול אישתכיר ליבעי דלמחר מתה דלמחר מתה דלמחר מתה
טוען ספק יכול הוא להשביע שוכר על ידי גלגול מן המורה דגמריין מסוטה בצרייתא צ"ק דקדושין (דף כה. וס) ובסיפא נמי בזה
אומר איני יודע זה אומר איני יודע אמאי יתלוקו נימא מתוך שאינו יכול ליבעי ע"י גלגול משלם ונראה לר"י דאין מגלגלין אלא
כשנתבע טוען ודאי דומיא דסוטה שטוענת ודאי אבל צרישא וסיפא שהנתבע טוען שמא אין מגלגלין דלא הוי דומיא דסוטה אך קשה
מניעתא שהשוכר טוען ודאי ואורי' דמיירי כשמתנינו המשאל בהמה שאומר שכרכה מתה ואינו מוקיפו ליבעי על כך ואינו מימה
דלא הוי דומיא דסיפא דזה אומר שאולה זה אומר שכורה דמיירי כשאני משלמינו דלמחר דלמחר דלמחר דלמחר דלמחר דלמחר דלמחר
משקר אין רגיל להאמינו אבל צרייתא רגיל הוא להאמינו כיון שהוא אינו יודע אם משקר אי נמי כולה מיירי כשהמשאל יודע שמתה דכרכה
ובסיפא עושה ענינו כלא יודע לפי שרובה (ו) להשביעו ע"י גלגול שכורה מתה כדי שיהיה האמת שהוא יודע ודאי ששאלה מתה אבל
במניעתא אינו רוצה להשביעו ולגלגל עליו אחרי שהוא מסופק ויכול להיות שהוא אומר אמת ואם תאמר והיכי מגלגלין שבועה לעולם
לפילו כשנתבע טוען ודאי יהא נאמן במיגו דאי בעי אומר איני יודע וי"ל דאין זה מיגו דאין אדם עושה ענינו בלתי מסופק כי או
נראה שהנתבע אומר אמת כטוענו כרי והוא טוען איני יודע ועו"ל דאין מגלגלין כשטוען מוכזע טענת שמא אלא בדבר דדומה
קלת (ו) כגון טענת אריסין ואפטורפסין לשבועות (דף מה: וס) שרגילין ליהנות משל חבריהם משום דמורו היתרא כדאמרין התם וכגון
סוטה שרגלים לדבר שקיינא ונסתרה ויש לחוש שמא זינתה גס בצירוסין ולכן אין מגלגלין במתנימין אלא ע"י טענת ודאי ואם תאמר על
טענת ודאי מנלן שנגלגלין אפילו על דבר שאינו דומה אמת כיון דגלגול מסוטה נפקא לן וי"ל דילפינן בקדושין מעיקרא ממונן בקל
וחומר